

سگ‌کشی؛ شغلی با درآمد چند صد میلیون تومانی

چند روز پیش، اهالی محله خانه چوبی در منطقه باغمیشه تبریز، نیمه‌های شب در حالی با سر و صدای شلیک گلوله و زوزه سگ‌های مجروح از خواب برخاستند و به این کار اعتراض کردند که فکر نمی‌کردند دخالتشان در این کشتار بی‌رحمانه به نرخ تهدید شدن خودشان با سلاح گرم تمام شود!

جام جم سرا:

داود، جوانی که با خانواده‌اش در این منطقه زندگی می‌کند، در این باره می‌گوید: ساعت سه نیمه شب، وقتی همراه با چند تن از همسایگان برای اعتراض به کشتار بی‌رحمانه سگ‌ها از ساختمان بیرون شدیم، متوجه شدیم که یک خودرو پیکان با چراغ گردان زرد رنگ و یک دستگاه نپسان - که هر دو نشانه شهرداری منطقه 5 تبریز رویشان درج شده بود - به همراه شش تن از مأموران شهرداری در حال کشتار سگ‌های ولگرد هستند؛ در حالی که چند سال است در شهرمان پناهگاه نگهداری از این حیوانات وجود دارد و می‌شود این زبان بسته‌ها را اینچنین فجیع نکشت.

به نقل از تابناک، وی می‌افزاید: در حالی که تلاش داشتیم مانع کشته شدن سگ‌ها شویم، مأموران نخست ما را پس زدند و بعد که پافشاری ما را دیدند، یکی

از ایشان اسلحه خود را به سمت گرفت و تهدیدم کرد که مزاحم کارشان نشوم. بعد سگ مجروح را با شلیک گلوله به شکل دردناکی کشتند و با بیل، لاشه‌اش را روی تل لاشه‌های جمع شده پشت نیسان انداختند و رفتند.

داود که بر این باور است جان گرفتن از حیوانی که جان از خدا گرفته، فرقی با کفر ندارد، این توضیحات را می‌دهد و بعد به نامه‌ای اشاره می‌کند که همراه چند تن از اهالی محل برای شهردار شهر نوشته‌اند و در آن علاوه بر توقف کشتار مخلوقات خدا، تهدید شدن با اسلحه را از سوی مأموران هم در آن درج کرده‌اند تا شاید فرجی شده و اوضاع را تغییر دهند؛ اما به نظر نمی‌رسد توفیق چندانی از این راه به دست آورند؛ این فال بد هنگامی آشکار می‌شود که به تجارت پشت پرده ماجرا دقیق می‌شویم.

بر خلاف آنچه گفته می‌شود، کشتار غیرقانونی سگ‌های ولگرد، خیلی بیشتر از آنکه برای رفاه شهروندان باشد، برای درآمد از این راه است؛ چه در استان البرز و شهر کرج که شکایت اهالی را به همراه دارد و بی فایده می‌ماند، چه پیرامون پایتخت و آنچه در محدوده چهاردانگه رقم خورد و چه در کلانشهر تبریز که گاه شنیده می‌شود، سگ‌کش‌های فعال در آن، برای تأمین لاشه حیوان و دریافت پول بیشتر به بیابان‌های کیلومترها آن سوتر از شهر هم سرکشی کرده و بدن بی جان ساکن در آن نقاط را هم به جای حیوانات ولگرد در شهر به فروش می‌رسانند!

کافی است بدانیم بنا بر اعداد و ارقام کمینه، تنها از محل کشتار و تحویل لاشه سگ‌های ولگرد، به ازای هر قلاده بیش از پنجاه هزار تومان به جیب مجری (بخوانید سگ کش) سرازیر شده و بعد برای معدوم سازی و خرده ریزهای دیگر کار، هزینه گزاف دیگری از بیت‌المال پرداخته می‌شود و همه این روند به قدری بزرگ است که شنیده‌ها درباره بودجه معدوم سازی حیوانات موذی این شهر که وزارت کشور در اختیارشان قرار می‌دهد، به عددی نزدیک به هشتصد میلیون تومان سر می‌ساید.

جالب اینجاست که اگر این بودجه را خیلی کمتر از این هم در نظر بگیریم، باز به اختصاص مبلغی چندین میلیارد تومانی در سطح کشور برای این امر خواهیم رسید که نه تنها شگفت‌آور است، بلکه حکایت از حجم انبوه نابسامانی در این ارتباط دارد؛ به ویژه آنکه می‌بینم هرگز آماری در این ارتباط انتشار نمی‌یابد، هیچ کسی به شلیک غیرقانونی گلوله به این حیوانات اعتراض نمی‌کند و از همه مهم تر، هرگز نسل سگ‌های ولگرد در شهری ور نمی‌افتد!

~~رقم‌های درشت رد و بدل شده برای سگ‌کشی را جور دیگری هم می‌توان ثابت کرد؛ زمانی که می‌بینیم در کلان شهرهایی چون مشهد یا تبریز، پناهگاه‌هایی برای نگهداری حیوانات بی پناه دایر شده، ولی همچنان اخبار شلیک دردناک گلوگه به این حیوانات از این شهرها مخابره می‌شود؛ یعنی نه تنها هیچ تلاشی برای واگذاری امر به این پناهگاه‌ها نمی‌شود، بلکه احتمالاً به ایشان به چشم رقیبی که تجارت پر سود برخی را تهدید می‌کند، نگریسته می‌شود که باید از سر راه برداشته شوند.~~

~~ژیلا پورایرانی، مدیر یکی از پناهگاه‌هاست؛ پناهگاه حیوانات پردیس در کلان شهر تبریز که با کمک خیرین، مجموعه‌ای برای نگهداری از حیوانات بی سرپناه ساخته و در آنجا از شمار بسیاری سگ و گربه نگهداری و مراقبت می‌کند؛ پناهگاهی که پس از سالها فعالیت وی و دوستانش به صورت پراکنده، از سه سال پیش دایر شده و دست بر قضا، در زمان آشکار شدن وضعیت اسفناک معدوم گاه حیوانات ولگرد -تبریز، هم وجود داشته اما نه آن زمان به بازی گرفته می‌شده و نه اکنون~~

پورایرانی در این باره می‌گوید: سال‌هاست از مسئولان شهری خواسته‌ایم به جای بهره بردن از آخرین راه و کشتن حیوانات، روند کشتار سگ‌ها را متوقف کرده و آنها را به پناهگاه انتقال دهند تا ما کار واکسیناسیون و انگل زدایی‌شان را انجام داده و در نهایت عقیمشان کنیم اما گوش کسی بدهکار نیست. حتی چند روز پیشتر از وقوع رویداد شهرک باغمیشه هم وقتی اتفاقی شهردار را دیدم، این درخواست را

سطح مردم اما هنوز خبری نشده است.

وی با تأکید بر اینکه کشتار سگ‌ها علاوه بر اینکه ظلم در حق این حیوانات است، بار روانی منفی زیادی به جامعه وارد می‌آورد، می‌افزاید: در حالی که مسئولان شهرهای مجاور از ایده ما الگوبرداری کرده و با حمایت مسئولان، پناهگاه‌هایی برای نگهداری از حیوانات زنده‌گیری شده ساخته‌اند و در شهری مثل مراغه موفق شده‌اند معدوم‌سازی سگ‌ها را به کل ریشه کن کنند، مسئولان تبریز کماکان بر استفاده از سلاح برای کشتار سگ‌ها تأکید دارند و حتی شنیده‌ایم که به تازگی قرارداد جدیدی با پیمانکار در این باره منعقد نموده‌اند.

پورایرانی در پاسخ به این سوال که چرا شما برای جمع‌آوری این حیوانات از سطح شهر اقدام نمی‌کنید، می‌گوید: بارها و بارها برای این امر طرح و پروپوزال تهیه کرده و ارائه داده‌ایم و خواستار واگذاری این امر به تشکل‌های مردم‌نهاد شده‌ایم اما موافقت نکردند. حتی از ایشان خواستیم که حیوانات را زنده‌گیری کرده و در اختیار ما قرار دهند که با این درخواست هم موافقت نشده است، در حالی که ما برای کمک به مسئولان آستین‌بالا زده و پناهگاه دایر کرده‌ایم و گرنه همه برای خود مشغول دیگری هم داریم و به این کار به چشم مادی نگاه نمی‌کنیم.

مدیر پناهگاه پردیس در ادامه به تجربه موفق مجموعه‌شان در این باره اشاره کرده و می‌گوید: یک هفته جمع‌آوری سگ‌ها را به ما سپردند و در آن هفته همه سگ‌هایی که دیده شدنشان به 137 گزارش می‌شد را زنده‌گیری کرده و به پناهگاه بردیم اما بعد ورق برگشت و عذر ما را خواستند.

این فعال حقوق حیوانات می‌افزاید: همه این اتفاقات در حالی رخ می‌دهد که سگ‌کشی غیرقانونی است و بر اساس قانون، می‌بایست مراکزی برای نگهداری این حیوانات ساخت و در آنجا یا عقیم‌سازی انجام شود یا مرگ بدون درد برای این حیوانات انجام شود که هزینه هر دو به مراتب بیش از 50 هزار تومنی است که برای کشتن این حیوانات می‌پردازند اما نمی‌دانیم چرا وقتی ما پیش قدم می‌شویم تا عقیم‌سازی را عهده‌دار شده و به کمکشان بیایم، قبول نمی‌کنند.